

værdien (d. v. s. ejendommens værdi i dens helhed), således som denne værdi er fastsat i henhold til lovgivningen om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Stk. 2. De i medfør af lovgivningen om vurdering og beskatning til staten af landets faste ejendomme foretagne vurderinger lægges til grund ved skatteberegningen fra den 1. april, for amtskommunernes vedkommende den 1. januar, i det år, for hvilket vurderingerne første gang vil være at lægge til grund ved beregningen af skatten til staten.“

§ 11.

I lovens § 23 indsættes som nyt stykke:

„*Stk. 3.* For bortførelse af dagrenovation

i Københavns kommune erlægges der, for så vidt bortførelsen sker ved kommunens foranstaltning, af vedkommende grundejere en afgift, hvis størrelse fastsættes af kommunalbestyrelsen.“

§ 12.

Uanset bestemmelsen i lovens § 6, stk. 1, 2. punktum, skal beslutning om fastsættelse for tiden 1. april 1957—31. marts 1959 af det i lovens § 3, stk. 1, omhandlede fradrag kunne træffes ved behandling i ét kommunalbestyrelsesmøde.

§ 13.

Denne lov træder i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til §§ 1—7.

Bestemmelserne i lovforslagets afsnit I (§§ 1—7) går ud på fiksering af den kommunale ejendomsskyld i Københavns og Frederiksberg kommuner samt i købstæderne. Forslaget er på dette punkt udarbejdet ud fra de principper, der var fulgt ved det af regeringen i efteråret 1956 fremsatte forslag om fiksering af såvel den statslige som den kommunale ejendomsskyld, jfr. forslag til lov om ændring i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme og forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Den her foreslåede fiksering af den kommunale ejendomsskyld er dog begrænset til alene at angå bykommunerne. Forslaget adskiller sig endvidere fra det tidligere forslag derved, at der — på samme måde som det er tilfældet i det samtidig fremsatte forslag til lov om fiksering af ejendomsskyld til staten — ikke er medtaget regler om gradvis nedskrivning af den fikserede ejendomsskyld, idet man har fundet det naturligt, at spørgsmålet om, under hvilken form den fikserede ejendomsskyld eventuelt skal afvikles, søges løst i forbindelse med behandlingen af de iøvrigt foreliggende skatteproblemer.

Medens fikseringen efter det tidligere fremsatte forslag om fiksering af kommunal ejendomsskyld skulle foretages på grundlag af de skattebeløb, der skulle have været erlagt ved anvendelse af gennemsnittet af de sidste 4 års ejendomsskyldpromiller, sker fikseringen efter det foreliggende forslag på grundlag af de skattebeløb, der er pålignet ejendommene for skatteåret 1956/57.

Med hensyn til enkeltheder i forslaget fikseringsbestemmelser, der er udarbejdet i nøje tilknytning til det samtidig fremsatte forslag til lov om fiksering af ejendomsskyld til staten, skal man iøvrigt henviser til bemærkningerne til dette lovforslag og til det i efteråret 1956 fremsatte forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Til § 9.

Da der ikke stilles forslag om fiksering af ejendomsskylden til sogne- og amtskommuner, har man — på samme måde som efter 9. og 10. almindelige vurdering — ment at burde foreslå, at den forhøjelse af den kommunale ejendomsskyld, som ville være en følge af den nu foretagne 11. almindelige vurdering, modvirkes ved en forhøjelse af grænserne for de skattefri fradrag.

Ifølge lov nr. 361 af 22. december 1954 skal fradragene pr. ejendom for indeværende periode udgøre:

- i sognekommuner med mindst een bymæssig bebyggelse på 3 000 indbyggere eller derover: mindst 12 000 kr., højst 21 000 kr.,
- i øvrige sognekommuner: mindst 9 000 kr., højst 11 000 kr.,
- i amtskommuner: mindst 9 000 kr., højst 12 000 kr.

Disse grænser foreslås forhøjet således:

- i sognekommuner med mindst een bymæssig bebyggelse på 3 000 indbyggere eller derover: mindst 20 000 kr., højst 35 000 kr.,